

USNESENÍ

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 30. dubna 2020 odvolání **obžalovaného DXXXX SXXXX**, narozeného XXXXX, proti rozsudku Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně, ze dne 11.9.2019, č. j. 69 T 8/2018-1170, a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr. ř. se odvolání obžalovaného DXXXX SXXXX zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně, ze dne 11.9.2019, č. j. 69 T 8/2018-1170, byl obžalovaný DXXXX SXXXX uznán vinným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku ve znění účinném do 30. 6. 2016, kterého se dopustil tím, že

jako jednatel společností XXXXX s. r. o., IČO XXXXX, se sídlem XXXXX, a XXXXX s. r. o., IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, fakticky provádějící veškerou podnikatelskou činnost ve své kanceláři ve XXXXX, v níže uvedených zdaňovacích obdobích, během nichž byl také zplnomocněn k výkonu funkce jednatele společnosti XXXXX s. r. o., IČO: XXXXX, a kdy také fakticky ovládal společnost XXXXX s. r. o., IČO: XXXXX, přičemž předmětem činnosti veškerých uvedených společností byl obchod s hutním materiálem, v kteréžto souvislosti došlo ve spolupráci s dalšími firmami k vytvoření obchodního řetězce, v jehož rámci mělo k obchodům docházet,

v úmyslu vylákat nadměrné odpočty DPH a zkrátit daň,

a) podal za společnost XXXXX s. r. o. u Finančního úřadu pro Prahu 8 přiznání k dani z přidané hodnoty, ve kterých uplatňoval odpočty daně z přidané hodnoty na vstupu z deklarovaných nákupů od společnosti XXXXX s. r. o., dokládáných daňovými doklady dodavatele XXXXX s. r. o., ačkoli ve skutečnosti tato tvrzená plnění neproběhla, přičemž uplatněním odpočtů daně z přidané hodnoty na základě fiktivních obchodů došlo u společnosti XXXXX s. r. o. k neoprávněnému snížení daňové povinnosti a k vylákání nadměrných odpočtů daně, a to z titulu následujících daňových přiznání za uvedená měsíční zdaňovací období, v nichž uplatnil uvedené faktury (uváděné částky v českých korunách):

Zdaňovací období	Faktura	Základ daně	DPH	Nadměrný odpočet	Snížená daňová povinnost
červenec 2010	10FP041	567.600	113.520		
	10FP054	590.408	118.082		
	10FP055	586.040	117.208		

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Kulíšková.

	10FP056	261.004	52.201		
	10FP057	300.495	60.099		
	10FP058	309.270	61.854		
	10FP059	303.810	60.762		
	10FP060	317.265	63.453		
	10FP061	600.990	120.198		
	10FP062	595.400	119.080		
celkem		4.432.282	886.457	619.051	267.124
červen 2011	11FP117	2.460.559	492.112		
	11FP118	2.546.867	509.373		
	11FP119	2.046.543	409.309		
	11FP120	2.237.969	447.594		
	11FP121	1.408.466	281.693		
celkem		10.700.405	2.140.081	895.642	1.244.439
červenec 2011	11FP144	15.043.045	3.008.609	625.859	2.382.750
září 2011	11FP181	12.214.048	2.442.810	695.458	1.747.352
říjen 2011	11FP201	6.230.500	1.246.100	902.456	343.644
březen 2012	12FP075	3.619.195	722.839	722.839	
duben 2012	12FP094	8.793.090	1.142.732	1.142.732	651.886
srpen 2012	12FP186	5.967.500	1.193.500	1.193.500	
září 2012	12FP206	6.835.500	1.367.100	1.164.463	202.637
říjen 2012	12FP237	5.512.840	1.102.568	1.063.382	39.186
listopad 2012	12FP254	5.689.940	1.137.988	1.137.988	
prosinec 2012	12FP272	4.603.720	920.744	920.744	

přičemž tyto daňové doklady vystavené společností XXXXX s. r. o. obžalovaný zahrnul do daňových přiznání společnosti XXXXX s. r. o. přesto, že ve skutečnosti plnění od společnosti XXXXX s. r. o. nebylo dodáno.

b) podal za společnost XXXXX s. r. o. u Finančního úřadu pro Prahu 8 přiznání k dani z přidané hodnoty, ve kterých uplatňoval odpočty daně z přidané hodnoty na vstupu z deklarovaných nákupů od společností XXXXX s. r. o. a XXXXX s. r. o., IČO: 28959272, se sídlem XXXXX, dokládaných daňovými doklady dodavatelů XXXXX s. r. o. a XXXXX

s. r. o., ačkoli ve skutečnosti tato tvrzená plnění neproběhla, přičemž uplatněním odpočtů daně z přidané hodnoty na základě fiktivních obchodů došlo k neoprávněnému snížení daňové povinnosti společnosti XXXXX s. r. o. a k vylákání nadměrných odpočtů daně touto společností, a to z titulu následujících daňových příznání za uvedená zdaňovací období, v nichž uplatnil uvedené faktury:

- dodavatel XXXXX s. r. o.

Zdaňovací období	Faktura	Základ daně	DPH	Nadměrný odpočet	Snížená daňová povinnost
červen 2010	10FVA0029	1.159.607	231.921		
	10FVA0030	1.186.897	237.379		
	10FVA0034	1.303.894	260.779		
	10FVA0039	1.447.403	289.481		
	10FVA0042	1.203.402	240.680		
celkem		6.301.202	1.260.240	1.260.240	
červen 2011	11FP051	12.980.036	2.596.007		
	11FP052	12.403.407	2.480.681		
	11FP053	8.688.526	1.737.705		
celkem		34.071.969	6.814.393	6.814.393	

- dodavatel XXXXX s. r. o.

Zdaňovací období	Faktura	Základ daně	DPH	Nadměrný odpočet	Snížená daňová povinnost
červen 2011	11FP054	1.738.877	347.775		
	11FP055	1.119.943	223.989		
	11FP056	880.059	176.012		
	11FP057	869.345	173.869		
	11FP058	1.346.316	269.263		
		5.954.541	1.190.908	1.469.532	6.535.771

přičemž tyto daňové doklady vystavené společnostmi XXXXX s. r. o. a XXXXX s. r. o. pak obžalovaný do daňových příznání zahrnul přesto, že ve skutečnosti tato plnění společnosti XXXXX s. r. o. nebyla dodána.

Celkem tak DXXXX SXXXX uvedeným jednáním způsobil škodu České republice, zastoupené Finančním úřadem pro Prahu 8, ve výši 27.228.674,79 Kč, z čehož 13.813.886,72

Kč bylo vyplaceno formou nadměrných odpočtů a o další částku 13.414.788,07 Kč byla snížena vlastní daňová povinnost společností XXXXX s. r. o. a XXXXX s. r. o., za což mu byl podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání 5 let a 6 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku mu byl dále uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu obchodních korporací a družstev v trvání 5 let. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byl pak obžalovaný zavázán nahradit škodu České republice zastoupené Generálním finančním ředitelstvím se sídlem v Praze 1, Lazarská 15/7, ve výši 27.228.675 Kč.

2. Tento rozsudek nenabyl právní moci, neboť byl v zákonné lhůtě napaden odvoláním obžalovaného DXXXX SXXXX, které bylo v písemné podobě zpracováno a odůvodněno jeho obhájcem Mgr. Janem Drozdem.
3. V úvodu opravného prostředku uvedl obžalovaný přehled všech trestních stížností, která byla od 20.7.2016 zahájena ve vztahu k jeho trestné činnosti, jakož i trestné činnosti dalších osob se skutky kladenými za vinu obžalovanému související. Konstatoval, že skutek tak, jak byl popsán v obžalobě podané v této trestní věci, byl odůvodněn zejména a téměř výlučně obsahem zajištěných daňových spisů dotčených společností, z nichž byl v rámci daňových kontrol zjištěn nesoulad mezi jednotlivými předloženými daňovými evidencemi. Přípravné řízení se tak věnovalo poměrně úzké problematice konkrétních plnění popsáných ve zpochybných fakturách, přičemž se policejní orgán nikdy nevěnoval okolnostem podnikání obžalovaného DXXXX SXXXX komplexněji, jako tomu bylo v souvisejících trestních řízeních, z nichž byla projednávaná věc vyloučena usnesením ze dne 16.4.2018. Již tehdy obžalovaný namítal, že vyloučení je iracionální, neefektivní a nezákonné.
4. Soudu prvního stupně odvolatel vytknul, že na rozdíl od podané obžaloby hodnotil fakticky celý rámec podnikatelské činnosti obžalovaného od počátku jeho zapojení na pozici statutárního orgánu ve společnostech XXXXX s. r. o., a XXXXX s. r. o. Přitom se však dostatečným způsobem nezabýval konkrétními plněními, která měla odraz v předmětných sporných daňových dokladech. Odvolatel má za to, že tímto postupem mu bylo efektivně zabráněno v obhajobě, když se věnoval zejména okolnostem, na nichž byla postavena obžaloba. Soud prvního stupně se přitom podnikatelské činnosti obžalovaného a jeho právnických osob nevěnoval dostatečně obsáhle, aby mohl v tomto směru činit kategorické závěry. V celém přípravném řízení nebyla vypracována žádná komplexní analýza, směřující k prokázání či vyvrácení reálnosti podnikání obžalovaného jako celku. Veškeré dokazování se pak opíralo pouze o dílčí nesrovnalosti a nedostatky v účetních dokladech, přičemž i nalézací soud se v napadeném rozsudku věnoval zejména relativizaci znaleckých závěrů, zpochybnujících jak vznik a tvrzenou výši škody, tak celý modus operandi tvrzené trestné činnosti. Poukázal v té souvislosti na obecnou zmínku soudu prvního stupně o tzv. karuselovém obchodu, která působí účelově a nemístně.
5. Jako vadu ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. vytknul postup orgánů činných v trestním řízení, a to již vyšetřovatele, „posvěcený“ státní zástupkyní, kdy došlo k vyloučení jednoho ze skutků stejnorodého jednočinného souběhu k samostatnému řízení, a to pod rouškou jeho urychlení. Odkázal na závěr soudu prvního stupně, že vyloučení nevedlo k urychlení řízení a fakticky nebyl popsán ani žádný důležitý důvod odpovídající ustanovení § 23 odst. 1 tr. ř., z čehož lze učinit závěr, že šlo o vyloučení nezákonné. Zmíněný postup v konečném důsledku vedl ke zmatku v trestních spisech i v důkazech, k multiplikaci úkonů, důkazů a nákladů. Proto namítl, že od 16.4.2018, kdy bylo o vyloučení rozhodnuto, je řízení postiženo vadou, kterou ani soud prvního stupně dostatečně nevyhodnotil. Tímto nezákonným postupem pak byla krácena práva obžalovaného na vedení efektivního, rychlého a spravedlivého procesu, kdy jsou důkazy simultánně obsaženy v různých spisech a navíc ve velkém množství.

6. Ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. ř. pak odvolatel soudu prvního stupně vytknul nejasnosti a neúplnosti skutkových zjištění. S odkazem na závěry znaleckého posudku Ostravské znalecké a. s. namítl důvodné pochybnosti, zda jednáním, které bylo předmětem úvah soudu prvního stupně, byla vůbec České republice způsobena škoda. Odvolatel má za to, že nebylo dostatečně prokázáno, která konkrétní plnění byla pouze fiktivní a které konkrétní daňové doklady byly uplatněny neoprávněně. Otázkou existence či neexistence zboží a obchodů se soud prvního stupně dotýkal jen okrajově. Výrazně se vymezil proti úvahám soudu prvního stupně o ekonomickém významu distribuce hutních produktů prostřednictvím řady prodejců, což ilustroval příkladem poptávky velkoobchodních a maloobchodních dodávek tohoto materiálu rozeslanou různým obchodníkům, jimiž byl finální produkt nabízen ve výrazně odlišných cenách. Odmítl také závěr soudu prvního stupně, že jako obchodník s hutním materiálem neznal své odběratele, kdy poukázal na setrvalé tvrzenou obchodní spolupráci s konkrétními společnostmi, přičemž znovu namítl, že nalézací soud samotný pohyb obchodovaného zboží nijak validně nezjišťoval. Poukázal dále na skutečnost, že ze strany Celní správy nebylo proti společnostem obžalovaného ani v jednom případě zahájeno jakékoliv šetření, z čehož lze dovodit, že příslušné orgány považovaly deklarované obchody za řádné. Odmítl dále závěry soudu prvního stupně, že svědek RXXXX HXXXX měl být údajně skladníkem, kdy šlo o jednatele slovenské firmy XXXXX, s. r. o., a je proto logické, že za tuto firmu skládal nebo nakládal zboží, aniž by přitom byl skladníkem v jakékoliv společnosti ovládané obžalovaným. Pokud pak jde o závěr nalézacího soudu, že obžalovaný své společnosti účelově převedl na vlastníka mimo EU, poukázal na výpisy z Obchodního rejstříku, podle nichž předmětné společnosti nikam převedeny nebyly, neboť po celou dobu, i poté co obžalovaný přestal být jejich jednatelem, je evidován stále stejný společník. Odvolatel dále konstatoval, že jeho tvrzení o vedení pouze elektronického účetnictví, není v rozporu s výpovědí svědkyně JXXXX, popisující provozní pohyb několika dokladů, když tyto doklady v papírové podobě byly zaúčtovány, naskenovány a následně skartovány a nebyly tedy ukládány v papírové podobě. Odmítl také soudem prvního stupně tvrzený rozpor ve smluvních ujednáních a zákazu obchodování zboží zakoupeného ve Slovenské republice zpět do Slovenské republiky, když uvedl, že v případech, kdy k tomuto docházelo, bylo zboží zpracováno a fakticky bylo takto obchodováno s odlišnou komoditou. Zcela také odmítl závěr, že by k chybám v účetnictví docházelo soustavně a naopak uvedl, že pokaždé poté, co správce daně na možné chyby upozornil, došlo k jejich nápravě a dále se neopakovaly.
7. Následně poukázal na podíl chybných faktur, které jsou předmětem této trestní věci na celkovém množství faktur, vydaných oběma společnostmi obžalovaného s tím, že jde jen o desetiny procent všech obchodních případů. Odmítl proto závěr soudu prvního stupně, že nebylo jeho úmyslem vést řádné účetnictví. Znovu také odmítl úvahy nalézacího soudu o fiktivnosti deklarovaných obchodů s tím, že faktická existence obchodovaného zboží nebyla v průběhu celého řízení dostatečně zjišťována a naopak ze svědeckých výpovědí vyplynulo, že zboží bylo přepravováno a sklady obou společností obžalovaného byly přiměřeným způsobem naplněny. Odmítl dále závěr o neexistenci skladové evidence, když uvedl, že tuto evidenci řádně vedla fakturantka na základě pokynů skladníka. Poukázal také na skutečnost, že obě jeho společnosti nikdy neměly sídlo na virtuální adrese, ale měly vždy fungující kancelář a po celou dobu řádně plnily své zákonné povinnosti, když i obžalovaný po celou dobu řádně spolupracoval s finančními úřady a dokládal vše, co bylo požadováno. Poukázal na nejasnou situaci v souvislosti s daňovou kontrolou u společnosti XXXXX s. r. o., která byla ukončena dne 19.5.2016, tedy v době, kdy obžalovaný již nebyl jednatelem společnosti. Protokol o ukončení daňové kontroly byl správcem daně společnosti XXXXX s. r. o. zaslán do datové schránky a doručen byl fikcí. Po doručení byl správcem daně vydán dodatečný platební výměr za leden 2012, přičemž současně bylo společností XXXXX s. r. o. správci daně zasláno dodatečné daňové přiznání za leden 2012, tedy období, jehož se týkala daňová kontrola. Tento

dokument neodpovídá standardním podáním, přičemž v té době (květen 2016) společnost XXXXX s. r. o. neměla jednatele a tím ani aktivní přístup k datové schránce. Odvolatel tedy vznesl otázku, kdo tyto dokumenty zpracoval a odeslal správci daně.

8. Odvolatel se dále vyjádřil k absenci subjektivní stránky jeho jednání, která podle něj jednoznačně vyplývá z výpovědi svědka DXXXX KXXXX, zástupce společnosti XXXXX, která společností obžalovaného poskytovala podporu pro účetní systém Pohoda. Tento svědek popsal v hlavním líčení okruh a způsob chyb, který mohl vést k nesrovnalostem v účetní evidenci. Obžalovaný s ním tyto chyby řešil tak, aby se již neopakovaly, což jednoznačně vylučuje jeho úmysl ve vztahu k podvodnému jednání.
9. Závěrem pak namítl nesprávnost výroku o náhradě škody s tím, že s odkazem na závěry znaleckého posudku Ostravské znalecké, a. s., škoda jeho jednáním vzniknout nemusela.
10. Navrhl, aby byl v odvolacím řízení napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) a f) tr. ř. zrušen a podle § 259 odst. 1 tr. ř. byla věc vrácena soudu prvního stupně k novému rozhodnutí.
11. Věc byla předložena vrchnímu soudu jako soudu odvolacímu ve smyslu ustanovení § 252 tr. ř. Odvolací soud ověřil, že opravný prostředek byl podán oprávněnou osobou podle § 246 odst. 1 písm. a) tr. ř. a v zákonné lhůtě podle § 248 odst. 1 tr. ř., přičemž podané odvolání splňuje náležitosti podle § 249 odst. 1 tr. ř. Nebyly proto dány podmínky pro rozhodnutí o zamítnutí či odmítnutí odvolání podle § 253 tr. ř. a Vrchní soud v Olomouci pro projednání podaného odvolání nařídil veřejné zasedání.
12. V rámci veřejného zasedání obžalovaný DXXXX SXXXX prostřednictvím svého obhájce Mgr. Jana Drozda odkázal na písemné odůvodnění opravného prostředku, přičemž zdůraznil, že nalézací soud při svém rozhodování vycházel z kontextu doby a místa, podle něhož Zlínsko bylo v období let 2008 až 2010 mekkou daňových podvodů na různých komoditách. Jakýkoliv delikt však není možno apriori odsuzovat pouze pro spojitost s místem a časem a trestní řízení by mělo vycházet z kvalitně provedeného dokazování v rámci hlavního líčení. Pokud v tomto řízení soud prvního stupně označoval faktury a plnění za fiktivní, pak obžalovaný vysvětloval chyby, které byly ve vedení účetnictví provedeny a které vedly k vytýkaným nesrovnalostem. Znovu poukázal na skutečnost, že za sedm let, kdy byl jednatelem projednávaných společností, bylo vystaveno více než 10.000 faktur, přičemž chybných, které jsou předmětem této trestní věci, bylo 33. Na základě tohoto zjištění byl učiněn závěr, že celé podnikání obžalovaného bylo fiktivní a sloužilo k tomu, aby uvedených 33 faktur mohlo vést ke zkrácení státu na DPH. Zopakoval dále námitky, spočívající v tom, že je zde komplex daňových problémů, který byl předmětem rozsáhlého vyšetřování. Z tohoto komplexu byla postupně vytrhána některá plnění, což bylo ze strany soudu hodnoceno jako zbytečné. Odvolatel trvá na tom, že takovýto postup byl protizákonný a vzhledem k tomuto postupu je objektivní posouzení jednání obžalovaného v rámci systému řetězu jednotlivých firem v podstatě nemožné. Na podporu své argumentace navrhl doplnění dokazování, a to výsledkem svědka TXXXX KXXXX, jednatele společnosti XXXXX a opakovaným výsledkem znalkyně prof. Ing. Renáty Hátové, Dr. Návrhy na doplnění dokazování listinami, jak byly vzneseny v písemném odůvodnění odvolání, omezil na listiny vztahující se k maloobchodní a velkoobchodní poptávce, které měly dokreslit logiku celého systému obchodu. Ve shodě s písemným odůvodněním odvolání navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k novému rozhodnutí.
13. Obžalovaný sám v hlavním líčení před odvolacím soudem navázal v tom smyslu, že postupné rozšiřování trestního stíhání, vylučování a slučování některých částí mu znemožnilo kvalitní obhajobu. Ze strany státního zastupitelství bylo v průběhu hlavního líčení do spisu dokládáno velké množství dokumentů, které byly získávány v ostatních souvisejících trestních spisech.

Bylo značně nepřehledné, do kterého ze spisů byl který důkaz zařazen, a proto byla i obhajoba značně komplikovaná. Závěry soudu prvního stupně, že veškeré podnikání obžalovaného bylo fiktivní, jsou v rozporu s konstrukcí policie, podle níž existence zboží nebyla zpochybněna. V tomto kontextu obžalovaný vyjádřil své přesvědčení, že po dobu hlavního líčení bylo fakticky dokazováno něco jiného, než k čemu následně vedly úvahy soudu prvního stupně. Z toho důvodu i námitky soudu prvního stupně proti závěrům znaleckého posudku předloženého obhajobou, vycházejícího ze znění obžaloby, nejsou důvodné, když znalecký úkol byl koncipován na základě obžaloby a nikoliv na základě rozsudku soudu prvního stupně.

14. Intervenující státní zástupce ve veřejném zasedání před odvolacím soudem konstatoval, že opravný prostředek nepovažuje za důvodný. Naopak napadený rozsudek hodnotí jako zákonný a řádně odůvodněný. Konstatoval, že odvolání obsahuje dvě základní části, kdy námitky směřují jednak do procesních pochybení a v další části pak proti hodnocení důkazů a skutkovým zjištěním soudu prvního stupně. Pokud jde o námitky proti vyloučení části jednání obžalovaného, znemožňující jeho obhajobu, jde o tvrzení nedůvodné. Vyloučením věci se v přípravném řízení zabýval státní zástupce v rámci výkonu dozoru a výkonu dohledu a nebylo shledáno pochybení, které by mělo mít vliv na posouzení této věci. Obhajoba obžalovaného nebyla znemožněna, ačkoliv lze připustit, že jde o věc rozsáhlou, kdy obhajoba je složitější. V další části odvolání obžalovaný opakoval svou obhajobu uplatňovanou již od přípravného řízení. Jedná se o polemiku s hodnocením důkazů soudu prvního stupně, přičemž zásadní a extrémní rozpor mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními shledán nebyl. Soud prvního stupně se důkazní situací zabýval pečlivě a vypořádal se s námitkami obžalovaného i se znaleckým posudkem předloženým obhajobou. Nalézací soud také částečně změnil znění skutku oproti obžalobě, přičemž však nedošlo k narušení totožnosti skutku. Poukázal na drobnou chybu v součtu řádu stovek korun, když zároveň podotkl, že napravení této chyby by bylo v neprospěch obžalovaného a při absenci opravného prostředku v jeho neprospěch je takový postup vyloučen. Dále uvedl, že ve vztahu k žádnému z výroků napadeného rozsudku neshledal žádných pochybení, proto podané odvolání považuje za nedůvodné a navrhl jeho zamítnutí.
15. Odvolací soud doplnil dokazování navrženými listinami a následně podle § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroku napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláním vytýkány pak bylo nutno přihlídnout pouze, pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo odvolání podáno.
16. V rámci své odvolací argumentace obžalovaný DXXXX SXXXX předně namítl vady řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku (§ 258 odst. 1 písm. a/ tr. ř.). Namítané vady spatřoval v postupu orgánů činných v trestním řízení, kterými bylo v době od 20.7.2016 do 22.6.2018 čtyřmi rozhodnutími zahájeno trestní stíhání celkem osmi fyzických a jedné právnické osoby pro majetkovou trestnou činnost, obecně vyplývající z jejich obchodních vazeb. Usnesením policejního orgánu ze dne 16.4.2018 byla k samostatnému řízení vyloučena část jednání obžalovaného DXXXX SXXXX, pro kterou je stíhán v této trestní věci. Odvolatel tomuto procesnímu postupu vytknul, že pro něj nebyly splněny podmínky ustanovení § 23 odst. 1 tr. ř., tedy zájem na urychlení řízení, ani jiné důležité důvody a takový postup sám o sobě hodnotil jako nezákonný. Nadto namítl, že v jeho důsledku došlo ke značnému zneřehlednění důkazního materiálu, čímž bylo omezeno jeho právo na vedení efektivního, rychlého a spravedlivého procesu a rovněž efektivní obhajoby.
17. Odvolací soud k uvedené námitce konstatuje, že trestní stíhání obžalovaného DXXXX SXXXX pro jednání, které je předmětem této trestní věci, bylo podle § 160 odst. 1, odst. 5 tr. ř. zahájeno usnesením policejního orgánu ze dne 24.7.2017, a to na základě výsledků prověřování ve věci podezření ze spáchání závažného zločinu zkrácení daně, poplatku

a podobné povinné platby formou akvizičního a kolotočového daňového podvodu, týkajícího se podezřelých obchodů s hutním materiálem prováděných větším množstvím osob. Proti tomuto usnesení byla obžalovaným DXXXX SXXXX podaná stížnost, o níž bylo rozhodnuto usnesením státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Brně, pobočky ve Zlíně ze dne 2.10.2017, č. j. 3 KZV 33/2016-323. Usnesením policejního orgánu ze dne 16.4.2018 pak byla podle § 23 odst. 1 tr. ř. věc obžalovaného DXXXX SXXXX vyloučena ze společného řízení, přičemž i toto usnesení bylo napadeno stížností obžalovaného, o níž bylo rozhodnuto usnesením státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Brně, pobočky ve Zlíně, ze dne 27.4.2018, č. j. 3 KZV 33/2016-509. Je tedy zřejmé, že obžalovaný využil opravných prostředků, vyplývajících z ustanovení trestního řádu a došlo tak k přezkumu rozhodnutí policejního orgánu, u nichž je nyní v rámci odvolání namítána nezákonnost. Je také nutno uvést, že celý namítaný postup spadá do tzv. přípravného řízení, tedy úseku trestního řízení předřazeného stadiu řízení před soudem. Tato fáze trestního řízení končí podáním obžaloby, případně jinými způsoby uvedenými v ustanovení § 12 odst. 10 tr. ř., které však nebyly v této věci aplikovány. Tzv. „pánem“ přípravného řízení je státní zástupce, který mimo jiné vykonává dozor nad zachováním zákonnosti v jeho průběhu. Je tedy orgánem příslušným k rozhodnutí o opravných prostředcích proti rozhodnutím policejních orgánů, tak jak to bylo realizováno v této trestní věci. Z dikce opravného prostředku, jakož i repliky intervenujícího státního zástupce pak vyplývá, že obžalovaný podal v průběhu přípravného řízení podnět k výkonu dohledu a využil tedy všech dostupných prostředků k přezkumu zákonnosti postupu policejního orgánu.

18. Odvolací soud plně souhlasí s poznámkou soudu nalézacího, prezentovanou v odst. 53 napadeného rozsudku, že totiž vyloučení věci ohledně obžalovaného DXXXX SXXXX z původního řízení není považováno za krok, který by čemukoliv prospěl, především tedy ne objasnění a ani rychlosti řízení, ovšem vzhledem k výše uvedenému nelze uvedený postup hodnotit jako vadu řízení, na kterou by bylo nutno reagovat postupem podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. Samotný tento postup, byť nepochybně do jisté míry znepráhlednil řazení důkazního materiálu a zkomplikoval orientaci v něm, neměl vliv na kvalitu skutkových zjištění a následnou aplikaci procesu práva hmotného. Nelze jej proto hodnotit jako vadu řízení ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. Obecně pak lze konstatovat, že v průběhu přípravného řízení ani v řízení před soudem prvního stupně nedošlo k žádným závažným porušením procesních předpisů, jež by mohly mít za následek nesprávnost výroku o vině obžalovaného. Skutek, který byl obžalovanému kladen za vinu, byl usnesením o zahájení trestního stíhání popsán shodně jako v podané obžalobě. Dokazování před soudem prvního stupně bylo provedeno při plném respektování zásad ústnosti, přímosti a bezprostřednosti a důkazy byly provedeny v souladu s požadavky zákona. Dodržena byla také všechna ustanovení trestního řádu, týkající se práv obžalovaného, zejména ve vztahu k zahájení trestního stíhání, seznámení se spisem, doručení obžaloby a rozsudku, dodržení zákonných lhůt k přípravě hlavního líčení i práva na obhajobu, když za podmínek nutné obhajoby byl obžalovaný po celou dobu trestního stíhání zastoupen ustanoveným obhájcem, který měl možnost zúčastnit se jednotlivých úkonů celého důkazního řízení. Nelze tedy z ničeho dovodit, že by obžalovaný byl na svých právech jakkoliv zkrácen.
19. Další odvolací námítky vytýkaly soudu prvního stupně nejasnost či neúplnost skutkových zjištění a jejich nesprávnost. Odvolací soud v této souvislosti předesílá, že do hodnotící činnosti soudu prvního stupně může ve smyslu ustanovení § 263 odst. 7 tr. ř. zasahovat jen v těch případech, kdy toto hodnocení nesplňuje požadavky § 2 odst. 6 tr. ř., podle něhož soud hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Odvolací soud tedy může soudu nalézacímu vytýkat například nelogičnost jeho hodnocení, nepřihlídnutí k okolnostem významným pro rozhodnutí, opomenutí nějakého důkazu či zkrácení jeho obsahu. Jestliže však soud prvního

stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně podle § 2 odst. 6 tr. ř., nelze napadenému rozsudku vytknout žádnou vadu, a to ani v případě, že odvolací soud na základě svého přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem.

20. V tomto případě odvolací soud konstatuje, že podle jeho přesvědčení nalézací soud své povinnosti dostál, neboť provedl veškeré důkazy potřebné k tomu, aby byl zjištěn skutkový děj, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro meritorní rozhodnutí, jak to vyžaduje ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř. Provedené důkazy pak nalézací soud hodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., kdy vážil všechny okolnosti případu, jednotlivé důkazy nevytrhával z kontextu provedeného dokazování, ale přihlížel k jejich vzájemným vazbám a souvislostem. Odůvodnění napadeného rozsudku pak odpovídá ustanovení § 125 tr. ř., kdy soud prvního stupně vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel.
21. Nalézací soud až do odstavce 61 rekapituloval provedené důkazy, kdy se podrobně zabýval výpověďmi obžalovaného i svědků a také listinami, které mu byly k důkazu předloženy. V uvedené pasáži se zabýval rovněž kontextem jednání obžalovaného, které je předmětem této trestní věci s další trestnou činností, která je po vyloučení této věci stíhána samostatně. Samostatnou a poměrně obsáhlou pasáž, pak věnoval rekapitulaci závěrů znaleckého posudku vypracovaného Ostravskou znaleckou a. s. na základě žádosti obžalovaného. V odstavci 71 – 86 pak provedené důkazy hodnotil, přičemž podrobně rozvedl své úvahy ve vztahu k jednotlivým zdaňovacím obdobím, v nichž došlo k jednání kladenému obžalovanému DXXXX SXXXX za vinu. Závěrem napadeného rozsudku se pak zabýval právní kvalifikací jednání obžalovaného, okolnostmi relevantními pro uložení sankce, jakož i uplatněným nárokem na náhradu škody.
22. Odvolací soud předně odmítá argumentaci obžalovaného, vytýkající soudu prvního stupně rozsah dokazování a následně i hodnotících úvah nad rámec popisu skutku vyplývajícího z podané obžaloby v tom směru, že obžaloba se týkala toliko jednání obžalovaného a jeho právnických osob, zatímco soud prvního stupně rozšířil své úvahy na širší okruh podnikatelských subjektů, zapojených do obchodní činnosti. Porovnáním skutkového popisu jednání obžalovaného v napadeném rozsudku a v podané obžalobě je zřejmé, že podstata jednání obžalovaného je v tomto případě shodná. Již obžalobou bylo obžalovanému DXXXX SXXXX vytýkáno, že pro konkrétní zdaňovací období podával u správce daně příznání k DPH, v nichž uplatňoval odpočty daně na vstupu z deklarovaných nákupů, které ve skutečnosti neproběhly, čímž došlo k neoprávněnému snížení daňové povinnosti společností, v nichž byl obžalovaný DXXXX SXXXX jednatelem a k vylákání nadměrných odpočtů DPH těmito společnostmi. I v obžalobě byly popsány obchody označeny za fiktivní. V tomto směru se tedy skutkový základ napadeného rozsudku neliší od jednání, jak bylo popsáno v žalobním návrhu. Zásadním rozdílem výrokové části rozsudku oproti podané obžalobě je rozšíření původního odstavce, do něhož nalézací soud doplnil pasáže o vztahu obžalovaného DXXXX SXXXX ke společností XXXXX s. r. o. a XXXXX s. r. o., z něhož bylo dále dovozeno vytvoření obchodního řetězce, jakožto rámce, v němž mělo docházet k deklarovaným obchodům. Nutno uvést, že vztah obžalovaného DXXXX SXXXX ke společností XXXXX a XXXXX není předmětem jeho dále popsaného jednání, které je bezprostředně skutkovým základem napadeného rozsudku. Stejně tak formulace o vytvoření obchodního řetězce nemá bezprostřední návaznost na dále popsané jednání, přičemž však nelze popřít, že jde o reálný rámec obchodních aktivit obžalovaného, kdy tento sám ve své výpovědi při popisu svých obchodních aktivit termín „řetězec“ používá. Uvedené rozšíření popisu skutku tak není v rozporu se zachováním totožnosti skutku, jak vyplývá z ustanovení § 220 odst. 1 tr. ř. V této souvislosti odvolací soud konstatuje, že zamítl důkazní návrh na výslech svědka TXXXX KXXXX, který byl jednatelem jedné ze společností, zapojených do obchodů s hutním materiálem (XXXXX). Tato společnost se ovšem nijak nepodílela na

transakcích, které jsou předmětem této trestní věci a není zřejmé, jak by navrhovaný svědek mohl přispět k objasnění jednání, jehož se tato věc týká.

23. Odvolací soud přitom nesdílí přesvědčení obžalovaného, že mu úvahami nalézacího soudu bylo efektivně zabráněno v obhajobě, neboť soud prvního stupně vycházel důsledně z důkazů, které byly řádně provedeny v rámci hlavního líčení a k nimž obžalovaný měl možnost se vyjádřit a na tyto reagovat, přičemž skutkové závěry soudu prvního stupně lze vztáhnout výlučně na jednání, které je předmětem této trestní věci a na transakce, k nimž v této věci bylo provedeno dokazování. Odvolací soud připouští relevanci námitek odvolatele stran obecných úvah nalézacího soudu o rozšíření karuselových obchodů v místě a čase, do nichž spadá projednávané jednání obžalovaného, jak to nalézací soud popsal zejména v odstavci 73. a v úvodu odstavce 75. napadeného rozsudku. Vzhledem k dalším široce rozvedeným úvahám nalézacího soudu, týkajícím se všech podstatných aspektů jednání obžalovaného, však odvolací soud hodnotí namítané pasáže pouze jako ilustrativní, neznehodnocující konečné závěry soudu prvního stupně.
24. Další obecná odvolací námitka zpochybňovala závěr soudu prvního stupně, že České republice byla jednáním obžalovaného způsobena škoda. Uvedená námitka se opírala o závěry znaleckého posudku zpracovaného Ostravskou znaleckou a. s., podle níž způsobení škody/ekonomické újmy českému státu je v rámci dostupných podkladů nejméně sporné, respektive nelze spolehlivě vyloučit, že škoda/ekonomická újma v této výši způsobena nebyla. Současně znalecká kancelář konstatovala, že existence nesrovnalostí v podkladech daňových subjektů XXXXX s. r. o. a XXXXX s. r. o., které byly při znaleckém zkoumání zjištěny, nelze rozhodně považovat u žádného daňového subjektu za akceptovatelné. Nalézací soud předmětným znaleckým posudkem provedl zákonným způsobem důkaz, přičemž vyslechl jeho zpracovatelku Ing. Martinu Zublovou. Hlavnímu líčení (15.5.2019) byla přítomna i znalkyně prof. Ing. Renáta Hótová, Dr., která označila Ing. Martinu Zublovou za osobu plně kvalifikovanou k přednesu znaleckých závěrů, přičemž sama do přednesu zpracovatelky nezasahovala. V tomto kontextu proto odvolací soud shledal návrh obžalovaného na výslech znalkyně prof. Ing. Renáty Hótové, za nadbytečný, když k tomuto úkonu již došlo v rámci řízení před soudem prvního stupně s tím, že navrhovaná znalkyně fakticky vyslechnuta nebyla, avšak ze strany obhajoby nebyly k tomuto postupu soudu prvního stupně vzneseny žádné námitky a podle záznamu průběhu hlavního líčení ani nic nebránilo, aby této znalkyni byly položeny jakékoliv otázky. Soud prvního stupně se závěry znaleckého posudku podrobně zabýval (odst. 62 - 70 napadeného rozsudku) a vycházel z nich i v následné hodnotící pasáži. Odvolací soud považuje za nutné zdůraznit, že znalecký posudek nemá ve vztahu k ostatním důkazům výsadní postavení, je důkazním prostředkem shodného významu jako jakýkoliv jiný důkazní prostředek. Jeho význam spočívá v odborných znalostech zpracovatele, přičemž jeho hodnocení podléhá zásadě volného hodnocení důkazů, zakotvené v ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. Je zásadně na nalézacím soudu, aby v rámci svého hodnocení posoudil každý důkaz jednotlivě, tedy zabýval se jeho procesní i věcnou správností, zdrojích, z nichž vychází i významem pro konkrétní věc, a následně i v celém souhrnu provedeného dokazování, tedy v kontextu dalších důkazů, které byly ve věci prováděny. V tomto konkrétním případě je zřejmé, že znalecké závěry ve vztahu k hodnocení jednotlivých dokladů jsou uvozeny zásadní výhradou, že v podkladech daňových subjektů XXXXX s. r. o. a XXXXX s. r. o. byly zjištěny nesrovnalosti, které jsou u jakéhokoliv daňového subjektu neakceptovatelné (srov. str. 72 znaleckého posudku). Samotný znalecký závěr stran způsobení škody pak není kategorický a jednoznačný, ale naopak do jisté míry spekulativní, když pouze uzavírá, že způsobení škody je v rámci dostupných podkladů sporné (srov. tamtéž). Soud prvního stupně za této situace postupoval zcela v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., pokud závěry předmětného znaleckého posudku posuzoval v kontextu dalších provedených důkazů a tímto postupem odstranil pochybnosti, vyplývající ze znaleckých závěrů v tom smyslu, že dospěl

ke kategorickému závěru, že transakce, které jsou předmětem této trestní věci, byly transakcemi fiktivními, deklarovanými správcem daně v rozporu s reálným pohybem zboží. K samotnému vzniku škody se pak zcela dostatečným způsobem vyjádřil v odst. 79 napadeného rozsudku, v němž konstatoval, že i kdyby firmy odlišné od firem obžalovaného předmětná plnění skutečně přijaly a přesto neuplatnily oprávněný nadměrný odpočet, neznamená to, že by jej mohl uplatnit obžalovaný jako jednatel společnosti XXXXX s. r. o. (či XXXXX s. r. o.), neboť by odpočet takto uplatnil neoprávněně a způsobil by tak svým jednáním státu ekonomickou újmu. S tímto závěrem se odvolací soud plně ztotožňuje. Je nutno konstatovat, že daňová povinnost k DPH se separátně vztahuje na jednotlivé subjekty obchodních vztahů. Pokud tedy jakýkoliv subjekt inkasuje nadměrný odpočet DPH či snižuje svou daňovou povinnost jakýmsi zohledněním nároku, který vznikl jinému subjektu, jedná se o čerpání neoprávněného nároku, který předmětnému subjektu nenáležel a jeho čerpání tak vedlo ke vzniku škody vůči českému státu. V této souvislosti a vzhledem k výhradě neakceptovatelných nesrovnalostí v podkladech daňových subjektů, jejichž jednání je předmětem této trestní věci, se pak odvolací soud ztotožňuje i s celkovým hodnocením předloženého znaleckého posudku soudem prvního stupně, že jeho přínos spočíval zejména v sumarizaci předložených dokladů a v lepší orientaci v předmětné problematice (srovnej odst. 83 napadeného rozsudku).

25. Pro úplnost a na okraj považuje odvolací soud za nutné k závěrům předmětného znaleckého posudku poznamenat, že akceptace otázek 2) a zejména 3) je na hraně, či za hranou odborné znalecké činnosti. Formulace otázky 2) je nadbytečná, kdy postup při daňové kontrole vychází ze zákonné úpravy a není tedy nutno jej před soudem prokazovat. Ve vztahu k uplatněné obhajobě obžalovaného, že v době probíhajících daňových kontrol nemohl přes svou snahu opravit „chyby“, vyplývající z uživatelských problémů s účetním programem, je nutno konstatovat, že taková náprava byla nepochybně možná až do zmíněné daňové kontroly. Pokud obžalovaný si v průběhu jednání, které pokrývá více než 2 roky (červenec 2010 až prosinec 2012) obchodní činnosti, byl vědom své nedostatečné uživatelské zběhlosti při používání účetního programu, měl tento problém řešit bez vazby na jakoukoliv daňovou kontrolu, ale z „pouhé“ zákonné povinnosti vyplývající z požadavků zákona o účetnictví, jak byla formulována v závěrech znaleckého posudku.
26. Pokud pak jde o otázku 3), jde o otázku zcela zjevně návodnou, neboť tato navozuje ve svém úvodu jakousi tezi, kterou má následná znalecká odpověď potvrdit (či vyvrátit - v tomto směru jde pouze o logický obrat v přístupu k významu navozené teze). Ve vztahu k této otázce se proto odvolací soud nemůže ubránit podivu nad její akceptací ze strany znalecké kanceláře, když ze samotné její formulace je zřejmé, že tato je pro jakékoliv hodnocení předmětné věci zcela irelevantní. I v této souvislosti ve vztahu k obhajobě obžalovaného pak odvolací soud konstatuje, že modus operandi jednání, které je obžalovanému kladeno za vinu, spočíval v aktivním zapojení správce daně, od něhož bylo očekáváno vyplacení nadměrného odpočtu DPH a je tedy zcela nelogické, aby daňové subjekty se správcem daně za takové situace nekomunikovaly.
27. Odmítnout je dále nutno i odvolací námitku, poukazující na minimální četnost „chybových“ dokladů v rámci celkové obchodní činnosti společnosti obžalovaného. V této souvislosti je zpochybňován závěr soudu prvního stupně, že nikdy nebylo úmyslem obžalovaného vést řádně účetnictví. K této problematice odvolací soud konstatuje, že předmětem této trestní věci a tedy i provedeního dokazování byly pouze konkrétní účetní doklady, v nichž byly shledány rozpory tak, jak jsou popsány ve výroku napadeného rozsudku. V žádném případě ze skutkových zjištění učiněných v této trestní věci nelze činit kategorické závěry ve vztahu k ostatní obchodní činnosti obžalovaného, tedy ani o její fiktivnosti, ani o jejím řádném průběhu. V tomto kontextu tedy není na místě operovat jakýmkoliv procentem chybných dokladů v rámci celkového objemu obchodní činnosti obou společností, když pro takový

poměr chybí podklady na straně obchodní činnosti obžalovaného, která nebyla předmětem této trestní věci. Odvolací soud se nicméně plně ztotožňuje se závěry soudu prvního stupně, uvedenými v odst. 78 napadeného rozsudku, v nichž konstatuje, že ve vztahu k dokladům, které jsou předmětem této trestní věci, nelze hovořit o chybě, když úmyslem obžalovaného nebylo tyto doklady vést řádně s tím, že tento závěr lze s ohledem na rozsah provedeného dokazování vztáhnout právě na jednání, které je předmětem této trestní věci. Tento závěr však plně odpovídá hodnocení důkazů provedenému soudem prvního stupně, tak jak je podrobně rozvedeno v hodnotící pasáži napadeného rozsudku, přičemž odvolací soud nepovažuje za nutné samotné hodnotící úvahy opakovat a pouze na tuto pasáž v úplnosti odkazuje.

28. Pokud jde o další odvolací námitky, tyto již v zásadě postrádají obecnější dosah a jedná se spíše o reakce na jednotlivé úvahy soudu prvního stupně, formulované v odůvodnění napadeného rozsudku. Lze konstatovat, že žádná z těchto jednotlivostí nezpochybňuje podstatné závěry soudu prvního stupně, že totiž jednotlivé doklady, které jsou uvedeny ve výroku napadeného rozsudku, neodráží skutečné obchodní transakce společností XXXXX s. r. o. a XXXXX s. r. o., nesrovnalosti mezi odpovídajícími doklady u různých obchodních společností a mnohdy i v rámci jediné obchodní společnosti nejsou „chybami“, ale jsou realizací úmyslu obžalovaného v rozporu se skutečností inkasovat nadměrné odpočty DPH, přičemž tímto jednáním byla způsobena jednak škoda formou snížení vlastní daňové povinnosti obou společností a jednak formou vyplacení nadměrných odpočtů DPH v celkové výši, vyplývající z vyčíslení Generálního finančního ředitelství. Přes pouze omezený dopad jednotlivých námitek na celkové závěry soudu prvního stupně se jimi odvolací soud zabýval a konstatuje, že žádnou z nich neshledal důvodnou.
29. V této souvislosti je nutno se vyjádřit k námitkám odvolatele k úvaze nalézacího soudu prezentované v odst. 72 napadeného rozsudku, že považuje za velmi diskutabilní z hlediska ekonomického, alespoň tedy z pohledu konečného odběratele, který by nepochybně neměl důvod odebírat zboží v ceně povýšené o marže několika překupníků, ale dokázal by si zajistit dodávky v ceně pro něj daleko výhodnější. Tuto jednotlivou úvahu odvolatel napadl a svou námitku podložil poměrně rozsáhlým důkazním materiálem, jímž bylo doplněno dokazování v řízení před odvolacím soudem. Obžalovaný zpracoval velkoobchodní a maloobchodní poptávku, s níž oslovil několik subjektů zabývajících se distribucí hutního materiálu, potažmo několik poboček společnosti XXXXX, a. s., s tím, že výsledné nabídky se cenově lišily řádově ve stovkách tisíc Kč. Odvolací soud konstatuje, že napadená úvaha soudu prvního stupně je pouze jakousi poznámkou, s níž ovšem není nijak dále pracováno a která není nijak využita pro skutkové či právní závěry napadeného rozsudku. Je zřejmé, že ekonomická výhodnost nákupu hutního materiálu by mohla být předmětem rozsáhlého dokazování, avšak pro samotnou věc, která je předmětem tohoto řízení, není takové dokazování relevantní. Jednání, které je obžalovanému v této věci kladeno za vinu, nemá souvislost s obchodními cenami obchodovaného materiálu, nýbrž s dokládáním fiktivních obchodů za účelem neoprávněné výplaty nadměrných odpočtů DPH. S výjimkou citované věty z odstavce 72 napadeného rozsudku není ekonomické hledisko samotných obchodů žádným způsobem rozvedeno a není tedy podkladem pro závěry soudu prvního stupně, vedoucí k výroku napadeného rozsudku.
30. Je-li dále namítáno, že se nalézací soud dostatečně nezabýval samotným pohybem zboží, je nutno uvést, že taková námitka není důvodná. Konkrétně bylo v tomto směru poukazováno na podklady zaváděné do systému INTRASTAT, které však pro soud nebyly přístupné, neboť jde pouze o statistická data, ze kterých nelze skutkové závěry činit. V této souvislosti byly zřejmé rozpory ve výpovědích svědků, kdy svědci navázaní na společnost obžalovaného (JXXXX ZXXXX, TXXXX NXXXX, VXXXX PXXXX) vypovídali odlišně od svědků s těmito společnostmi nespojených (JXXXX BXXXX, JXXXX TXXXX, VXXXX HXXXX). Svědci pracující pro společnost obžalovaného popisovali vcelku standardní obraty zboží ve skladových prostorách či v dopravě mezi jednotlivými sklady, zatímco svědci s těmito

společnostmi nespojení popisovali jen velmi sporadické dovozy či odvozy zboží na menších vozidlech velikosti Avie, nikoliv kamionu. V tomto kontextu pak nelze přehlédnout množství zboží, které podle dokladů mělo být v roce 2011 a 2012 skladováno, což neodpovídalo skutečnému stavu naplnění skladů (srovnej odst. 57 napadaného rozsudku), jakož i okolnosti místního šetření Finančního úřadu Uherské Hradiště ve skladu, k němuž byl obžalovaný přizván, což ovšem odmítl (srovnej odst. 56 napadaného rozsudku). Obdobně nedůvodná je pak námitka obžalovaného, že skladová evidence byla řádně vedena fakturantkou na základě pokynů skladníka, když skladníci obžalovaného JXXXX ZXXXX a TXXXX NXXXX ve svých výpovědích uvedli, že skladovou evidenci nevedli a ani svědkyně EXXXX JXXXX, která v obou firmách působila jako fakturantka, vedení skladové evidence nepopsala.

31. Další námitky byly vzneseny k hodnocení osoby svědka RXXXX HXXXX, který byl nalézacím soudem označen za skladníka, ač se jednalo o jednatele firmy XXXXX, s. r. o., se sídlem v XXXXX. Závěry soudu prvního stupně o pracovní náplni svědka RXXXX HXXXX přitom odpovídají vyjádření svědka VXXXX PXXXX z hlavního líčení dne 15.5.2019, kdy uvedl, že RXXXX HXXXX byl skladníkem ve skladech v XXXXX a v XXXXX s tím, že pan HXXXX rovněž přebíral zboží na Slovensku. Výslovně pak uvedl, že pan HXXXX pracoval ve skladech po celou dobu, co tam svědek jezdil. I v tomto případě jde o marginálii, která nemá výraznější vztah k hodnocení podstatných okolností jednání obžalovaného, totiž rozporů mezi účetními doklady, které jsou popsány ve výrokové části napadeného rozsudku, na jejichž základě byly společností obžalovaného vypláceny nadměrné odpočty DPH. Podobně marginální je pak dopad dalších namítaných okolností, jako vyjádření obžalovaného, že zboží nakupované na Slovensku nemělo být v rámci dohod s dodavateli do této země vráceno, což obžalovaný vysvětloval tak, že zpět na Slovensku prodával výrobky z tohoto materiálu a nikoliv zboží samo. Obdobný význam pak má nepřesnost ve vztahu k vlastnické struktuře obou společností, kdy z obchodního rejstříku je patrné, že při ukončení funkce jednatele obžalovaného ke změně vlastnické struktury žádné z obou společností nedošlo, přičemž mimo úvahy nalézacího soudu zůstala otázka, z jakého důvodu od samého počátku byly vlastníky obou společností subjekty z území mimo EU a jaký byl případně vztah jednatele obou společností, tedy obžalovaného DXXXX SXXXX, k těmto vzdáleným vlastníkům, přičemž pro samo posouzení jednání obžalovaného tyto okolnosti nejsou významné. Za zcela marginální je pak možno považovat námitku objasňující formu vedení účetnictví, totiž, zda tak bylo činěno v papírové či pouze elektronické podobě. Obdobný závěr je pak možno učinit ve vztahu ke zpochybnění závěru nalézacího soudu o soustavnosti výskytu chyb při ovládání účetního programu, kdy v tomto případě je výrazně významnější, než otázka frekvence výskytu „chyb“, otázka povahy těchto nesrovnalostí ve vykazování zcela odlišných subjektů na stejných dokladech a při stejných součtech finančních plnění (například záznamních povinností v odst. 76 napadeného rozsudku), jakož i skutečnost, že ve většině případů (s výjimkou faktur, v nichž byl deklarovaný dodavatel XXXXX s. r. o.) šlo o deklarované obchodní vztahy mezi dvěma společnostmi ovládanými obžalovaným, pro které účetnictví i fakturaci vedly shodné osoby.
32. Zcela mimo relevantní úvahy vztahující se k jednáním obžalovaného jsou pak události z května 2016, tedy po ukončení daňové kontroly ve společnosti XXXXX s. r. o., kdy v té době obžalovaný nepůsobil jako jednatel uvedené společnosti a jeho otázky nastolené v odstavcích 40 – 42 podaného odvolání proto nebyly předmětem dokazování v této trestní věci.
33. Odvolací soud tedy uzavírá, že skutková zjištění i hodnotící úvahy nalézacího soudu shledává správnými a učiněnými zcela v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., přičemž na ně v podrobnostech odkazuje. Pochybení pak nebylo shledáno ani v právním hodnocení jednání obžalovaného. V tomto směru nebyly ze strany odvolatele formulovány konkrétní námitky

a lze tak v úplnosti odkázat na odst. 87 napadeného rozsudku, v němž se nalézací soud touto problematikou podrobně zabýval.

34. Pokud jde o výrok o trestu, ani ten nebyl konkrétními námitkami napaden. Odvolací soud v této souvislosti konstatuje, že soud prvního stupně se v odstavcích 88 až 90 v dostatečném rozsahu zabýval rozhodnými skutečnostmi relevantními pro rozhodnutí o druhu a výměře ukládaného trestu, jak mu to ukládají ustanovení § 38 a § 39 tr. zákoníku. Soud prvního stupně se zabýval i okolnostmi polehčujícími a přitěžujícími, kdy přitěžujících okolností neshledal, jako polehčující okolnost vyhodnotil pouze dosavadní bezúhonnost obžalovaného. Trest uložený při dolní hranici zákonné trestní sazby, pak plně zohledňuje i dobu uplynulou od spáchání předmětného jednání, jakož i absenci jakékoliv reflexe obžalovaného ve vztahu ke škodlivosti jednání, kterého se dopustil. Rovněž v uloženém trestu zákazu činnosti nebylo shledáno žádných pochybení a samo uložení tohoto druhu trestu plně odpovídá povaze spáchané trestné činnosti.
35. Pokud jde o výrok o náhradě škody, obžalovaný ve vztahu k tomuto výroku namítl, že škoda v přiznané výši v tomto případě nemohla nebo téměř jistě nemusela vzniknout, když škoda jako znak skutkové podstaty podle § 240 tr. zákoníku se může odlišovat od reálné finanční újmy státu, která vůbec vzniknout nemusela. Má tedy za to, že v tomto směru mělo být vedeno další dokazování a poškozená Česká republika měla být odkázána na adhezní (patrně myšleno občanskoprávní) řízení. Odvolací soud v této souvislosti zdůrazňuje, že škoda byla řádně vyčíslena Českou republikou, zastoupenou Generálním finančním ředitelstvím, a to ve výši odpovídající skutkovým zjištěním soudu prvního stupně. Celková výše škody se skládá ze dvou částí, a to části fakticky vyplacené oběma obchodním společnostem jako nadměrný odpočet DPH, kdy v této výši škoda vznikla zcela nepochybně a z části druhé tvořené neoprávněným snížením daňové povinnosti těchto společností. I v tomto případě není na místě pochybovat o vzniku škody, kdy za škodu je nutno považovat i situaci, kdy majetek oprávněného nevzrostl o očekávanou částku. Odvolací soud proto i v této části vyhodnotil odvolací námitku obžalovaného jako nedůvodnou, přičemž v dalším odkazuje na úvahy nalézacího soudu rozvedené v odstavci 91. napadeného rozsudku.
36. Vzhledem k tomu, že důvodnou nebyla shledána žádná z odvolacích námitek, Vrchní soud v Olomouci odvolání obžalovaného podle § 256 tr. ř. zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Do dvou měsíců od jeho doručení je možno proti němu podat dovolání. Dovolání mohou podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni (v daném případě u Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4 tr. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 30. dubna 2020

Mgr. Roman Raab v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Kulíšková.